

vodů shora uvedených možno mu tedy pro nárok na trienálky započítavati služební dobu teprve od 1. ledna 1920: Nař. rozhodnutí v tomto bodě spočívá na mylném právním názoru a je se zákonem v rozporu.

2. V tomto bodě nebylo možno dáti stížnosti za pravdu.

Zákony o okresních úřednících z r. 1907 a 1919 odňaly úpravu služebních poměrů okresních úředníků volné dispozici obou stran v první řadě interesovaných, postavily poměr ten na pevný stejnoměrný podklad a zajistily úředníkům jisté minimum práv, zejména také určité minimální služební požitky. Úpravou tou zákonodárce sledoval dvojí cíl: jednak cíl sociálně-politický, zajistiti totiž třídě samosprávných zaměstnanců určité právní a hospodářské postavení; jednak však zároveň i účely politicky administrativní: upevnění posice samosprávného úřednictva a dostatečným hmotným jeho zabezpečením zajistiti okresům úřednictvo náležitě kvalifikované, nepodléhající mimoúřednímu vlivu místních činitelů, a tímto způsobem garantovati náležitě obstarávání veřejné správy okresům svěřené.

Tímto druhým svým cílem normy ony nabývají však rázu eminentně veřenoprávního a stávají se součástí komplexu předpisů o organizaci veřejné správy. Z této povahy jejich dlužno však souditi, že jsou normami juris cogens, které — pokud výslovně není stanoveno jinak — ani jednostranným prohlášením některé z obou stran na služebním poměru zúčastněných ani vzájemnou dohodou obou jich platně měněny býti nemožou.

Zákon z 23. července 1919 nemá žádného ustanovení, z něhož by bylo lze souditi všeobecně, že se úředník může vzdáti nároku na minimální požitky zákonem mu přiznané. Poukazuje-li stížnost k § 41, dlužno podotknouti, že i tento § — který ostatně nepřichází tu v úvahu, poněvadž, jak dovoděno sub 1., nejde o úředníka dříve ustanoveného — ponechává úředníku toliko volbu mezi dosavadní a novou úpravou, nedává mu však možnost, aby — rozhodne-li se pro tuto — vzdal se nějakých nároků náležejících mu ze zákona 444/19.

Iestliže tedy žal. úřad uznal, že přes prohlášení Jana F. z 9. března 1920 náležejí mu od 19. dubna 1922 plné zákonné požitky, je rozhodnutí to ve shodě se zákonem, a bylo proto stížnost v tomto druhém bodě zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2610.

Dávka ze zábav (Čechy): I. Subjektem platební povinnosti dávky ze zábav je podnikatel a nikoliv náštěvníci zábavy. — II. Byla-li obecní přírážka k dávce ze zábav vybrána ještě po uplynutí doby, po kterou bylo její vybírání povoleno, je nezákonné, odepře-li úřad podnikateli zábavy, který dávku zapravil, legitimaci k žádosti za její vrácení.

(Nález ze dne 6. září 1923 č. 14.928.).

Prejudikatura: Boh. 847 adm.

Věc: Josef N. na S. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran obecní přírážky k dávce ze zábav.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Zsv povolil, srozuměv se se zsp-ou, výnosem ze 2. prosince 1920 obci města S., aby od 1. ledna do 15. července 1920 vybírala k dávce ze zábav, zavedené čís. patentem z 29. prosince 1915 č. 83 z. z., 50%ní obecní přírážku.

St-lova žádost za vrácení přírážky, kterou obec vybírala dále i přes uvedený konečný termín, za dobu od 15. července do 22. září 1920, byla nař. rozhodnutím zamítnuta z důvodu, že st-l jsa pouhým sprostředkovatelem při vybírání přírážky není oprávněn požadovati její vrácení. Okolnost pak, že ji skutečně nevybíral, nýbrž sám ze svého zapravoval, jest prý nerozhodná, neboť nevybíral-li přírážku, činil tím návštěvníkům dar z vlastní vůle.

O stížnosti naříkající toto rozhodnutí pro nezákonnost a vadnost řízení uvážil nss takto:

Jest mimo spor, že oprávnění obce S. k vybírání 50%ní přírážky k dávce ze zábav pominulo dnem 15. července 1920. Žal. úřad však jest názoru, že neoprávněně vybranou přírážku nicméně netřeba st-li vraceti, ježto st-l jsa pouhým sprostředkovatelem při vybírání přírážky není vůbec k žádosti za její vrácení legitimován.

Názor ten nemá opory v zákoně.

Jak nss ve svém nálezu Boh. 847 adm. vyslovil, jest subjektem platební povinnosti dávky ze zábav podnikatel a nikoliv návštěvníci zábavy, a jest mu ponecháno na vůli, jak vůči návštěvníkům zábavy svůj poměr co do dávky upraví, zda dávku na ně přesune zvýšením vstupného, či zda dávku ponese ze svého. Jest tedy pro povinnost k placení dávky vztah objektu dávky k navštěvujícímu publiku a možnost přenosu dávky irelevantní.

Poněvadž pak se dle výběracích pravidel přírážka řídí co do povinnosti k placení předpisy pro dávku platnými a sdílí ve všem její osud, nemá závěr žal. úřadu, že pouze návštěvníci biografu jsou legitimováni dožadovati se vrácení neprávem vybrané přírážky, opory v zákoně.

Nezákonným jest však i další výrok žal. úřadu, pokud v něm vysloven názor, že pro otázku vrácení přírážky jen zcela nerozhodno, zda st-l přírážku k dávce skutečně vybíral nebo ze svého zapravoval. Jak z § 7 dávk. řádu vysvítá, smí pořadatel zábav dožadovati se vrácení zaplacené dávky a tedy i přírážky, když buď vybranou dávku sám vrátil aneb když ji zaplatil ze svého, čili když ji sám nesl. St-l již v odvolání k zsv-u namítal, že přírážku od obecnstva nevybíral a nabízel o tom důkazy. Žal. úřad vycházejí však z mylného právního názoru, že st-l legitimace k žádosti za vrácení neprávem od něho vybrané přírážky nemohl nabýti ani, když přírážku tu ze svého zaplatil, nekonal ve směru tom šetření a neprovedl důkazů, st-lem nabízených.

Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 2611.

Státní zaměstnanci: * Zákon ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb. zakládá pro státní zaměstnance, vyhovující předpokladům a podmín-